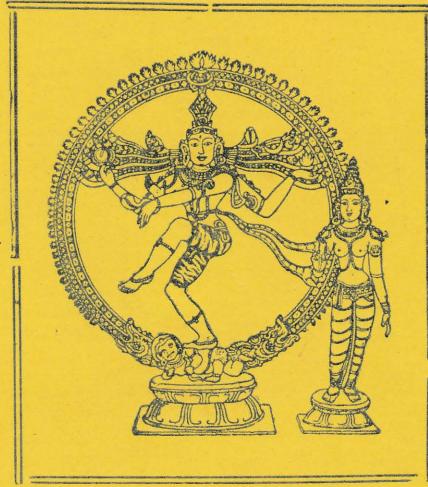

ஓம் நமசிவாய

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருவாசகத்தின் தோற்றம்

திரு. க. கனகரத்தினம்

சித்திரை 2000

அன்பளிப்பு

ஓம் நமசிவரய

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருவாசகத்தின் தோற்றும்

திரு. க. கணகரத்தினம்

சித்திரை 2000

ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಾ

ಹಿನ್�ು ಧರ್ಮದ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮಹಾತ್ಮಾಗಳ
ಬಂಡಿಗಳ ಮಹಾತ್ಮಾಗಳ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮಹಾತ್ಮಾಗಳ

ಯಾಜ್ಮಿಂದ್ರಾಕಾಂಕ .ಹ .ಶ್ರೀ

0002 ಎಂಬಿಂದ್ರಿ

କୁଳାବୀ କୁଣ୍ଡିପାଳ ରାଜପଦୀତା, ଜୀବନକାଳୀନ କୁଣ୍ଡିପାଳ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
କୁଣ୍ଡିଲ ରାମଚନ୍ଦ୍ରକୁଣ୍ଡିପାଳ ପାଇବାଯାଗୁପଦିଶେଖି ଯଦିକାହାନ୍ତରେ ଯଦିକା
ପାଇବାଯାଗୁପଦି ପାଇବାଯାଗୁପଦି ଯଦିକାହାନ୍ତରେ ଯଦିକାହାନ୍ତରେ
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
ଚମକିପବଣୀ, କମାଳକୁଣ୍ଡି ମାନୁତ
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି
କୁଣ୍ଡିଲ କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି କୁଣ୍ଡିପାଳଙ୍କାବି

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

அமரத்துவம் எஃதிய எமது அஞ்சுத் தந்தையார்
கணபதிப்பிள்ளை கந்தையா, அருமைத்
தூயர் ஆச்சிமுத்து (சின்னத்துங்கச்சி)

இவர்களின் பாதார விந்தங்கட்டு
இந்தால் சமர்ப்பணம்.
அன்பு
பிள்ளைகள்

என்னுடை

சொற்பதங் கடந்த என்னப்பன், கற்பனை கடந்த சோதி யாகிய சிந்தனைக்கரிய சிவபெருமானைப் பற்றியோ அல்லது அவனுடைய மெய்யடியானாகிய மணிவரசகப் பெருமானைப் பற்றியோ அல்லது அவர் அன்பொழுகச் சிவபெருமான் மீது பாடியதும், சிவபெருமானே முன்னுற இருந்து ஏடும் எழுத தானியும் கொண்டு எழுதியதுமான தேஷ்டமீப் பாமாலை களாம் திருவாசகம், திருக்கோவையார் பற்றியோ பேசுவதற்கு அடியேன் எந்தவகையிலும் அருகதை உடையேன் அல்லேன், ஆயினும் இவற்றின் மீது கொண்ட ஆசையினால் பேசலுற நேன். கற்றறிந்தடங்கிய பெரியோர் எனைக் காய்மாட்டார்கள் என நம்புகின்றேன்.

எடுத்த உடனும் வரலாற்றைச் சிவபுராணம் பாடப்பட்டதில் இருந்து தொடங்காது சிறிது முன்னாடி நடந்தவற்றைக் கூறியது ஏனெனில், அடிகளார் திருவாசகம் பாடத்தொடங்கும்போது என்ன மன நிலையில் இருந்தார் என்பதை உணர்த்தும் நோக்கி வேயே அவ்வாறு கூறப்பட்டதென்க.

இச்சிறு நூலின் வெளியீட்டுக்கு எனது மதிப்புக்குரிய அன்பரிகளான அகில இலங்கைத் திருமூறை மன்றத் தலைவர் திரு. வ. பேரின்பநாயகம் அவர்களும் அவர் மூலம் ஏழாலை மன் தந்த கல்விமானாகிய கலாநிதி பண்டிதமணி முடி கந்தையா ஐயா அவர்களும் ஆற்றியபனி மறக்கமுடியாததாகும். இச்சிறு நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியை பலவிதமான வசதியீனங்களின் மத்தியிலும் பார்வையிட்டுத் திருத்தங்களைச் செய்து எனது இக்கண்ணி முயற்சிக்கு உதவியும் ஊக்கமும் நல்கிய இவர்களை நன்றியுடன் பாராட்டி நிற்கின்றேன்.

மேலும் இச்சிறு நூலை அழகுற அச்சிட்டுதலையிட ஏழாலை மகாத்மா அச்சக அன்பரிகளுக்கு எனது மனமார்ந்த நஸ்ரியையும் பாராட்டையும் கூறி மகிழ்கின்றேன்.

நன்றி.

“அரன் மனை”
மட்டுவில் தெற்கு,
சாவகச்சோரி,
முரீலங்கா.

ஆசிரியர்
க. கணகரத்தினம்.

ஒம் நமசிவாய

மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசகத்தின் தோற்றும்

காப்பு

ஒருவா சகத்தும் ஒடுங்கா தவனே !

திருவா சகத்தின் பொருளா வைனே !

பெருமா சையுட்பட்ட டடியேன் சொல்லும்

திருவா சகத்தின் தோற்றுவாய் காப்பாய்.

இத் தோற்றத்தின் ஆதார நூல் கடவுள் மாழுளிவரி அவர்கள் அருளிச்செய்த “திருவாதலூரடிகள் புராணம்” ஆகும்.

இதன்படி மாணிக்கவாசக சவாயிகள் திருவாசகத்தை இரு முறை பாடியுள்ளார். முதன் முறையாகத் திருவாசகம் பாடப் பட்ட வரலாற்றை நோக்குவாம்,

அரிமர்த்தன பான்டிய மண்ணிடம் விடைபெற்றுக்கொண்ட தென்னவன் பிரமராயன்’ என்ற பெயருடன் முதன் மந்திரியாய் இருந்த திருவாதலூர் தமது மந்திரி கோவத்தைத் துறந்து மலிழ்ந்து.

“நற்றவக் கோலங்கொண்டார் நம்பனுக் கண்பு மிக்கார்” என்கிறது புராணம்.

தவவேடங் கொண்டவர் சோமசுந்தரப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு அழிய மதுரை இராசதானியை விட்டு நீங்கித், தம்மைக் குருந்தமர நிழவில் ஆட்கொண்டருளிய குரு மூர்த்தியின் திருமேனியைத் தரிசித்து வணங்கும் ஆவலுடன் திருப்பெருந்துறையை நோக்கி விரைந்தார்.

அங்கு சென்றடைந்த பொழுது முன்போலவே 999 சிவகணங்களின் மத்தீயிலே பொலிவடன் விளங்கிய திருக்கைலாய நாதப் பெருமானைக் கண்டதும் திருவாதலூர் அடிகளார் கண்ணீர் ஆறாய் ஒட, ஒடுச் சென்று அவருடைய திருவடிகளில்

தமது சென்னி படும்படி வீழ்ந்து வணக்கி எழுந்து, “சவாமி அடியேனுக்காகக் குதிரை மீது தோன்றிக் குதிரைப்பாகனாக வந்து அருள் செய்தீர். கூலியாளாகக் கூடையும் மன்வெட்டியுங் கொண்டு செம்மனச் சொல்லி அம்மையின் கோலறை அடைத்துப் பாண்டிய மன்னின் தண்டனைக்காளாகிப் பிரம்படியும் பெற்றுப் பொன்மேனியில், புண்ணுஞ் சுமந்தீர். இவற்றுக்கெல்லாம் நாயினேன் என்ன தவம் செய்தேனோ? அடிய வனுக்கு எளியவனாய் வந்த அண்ணலே போற்றி! அழுதே போற்றி! அத்தனே போற்றி!” என்று இவ்வாறு போற்றி அழுது புலம்பி நின்றார்.

அப்பொழுது அவருடைய சிரசின்மீது ஞானாசாரியார் தமது அகுமைத் திருக்கரத்தை வைத்து ஸ்பரிச தீட்சை செய்தருளித் தமது திருக்கரத்தினாலே விழுதியைத் தாங்கி ஞானத்தை முறுகுவிக்கும் பூரண கிருபா நோக்கஞ்செய்து எழுந்திருக்கும்படி கூற, அடிகளார் பூரண மலபரிபாகம் பெற்று ஒரு புதிய ஞான உணர்வுடன் எழுந்து வணக்கி அடியார் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது கைவாயநாதப் பெருமான் அடியார் களை நோக்கி, “வந்தகாரியம் நிறைவேறி விட்டது. நாம் இனிக் கைவைக்கு ரகவேண்டும்” என்றார். அடியார்கள் எல்லோரும் தாயைப் பிரிந்த கன்றுகளாய் நின்று கதறினர். கருணாமூர்த்தியாகிய எம்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, “நாம் சென்றபின் நீவிர் இவ்விடம் இருக்கும்பொழுது அயலே உள்ள இந்தவாயியில் அக்கினிப் பிழம்பு தோன்றும். அதில் இறங்கி மீண்டும் நம்மை அடைவீராக,” என்று ஆறுதல் கூறி அவ்விடத்தை விட்டுக் கைவையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். திருவாதலூரடிகள் அழுத கண்ணும் தொழுத கையினருமாகி இறைவனைப் பின் தொடர அவர் ஒரு கொன்றை மரதிழுவில் வீற்றிருந்தார்.

திருவாதலூரடிகள் ஒடிச்சென்று அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து அழுதார். இறைவன் வாதலூரரை அணைத்து அழுகை மாற்றி, ‘எல்லோரும் தீயில் விழும்பொழுது நீ அதில் விழாது இவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி உத்தரகோசமங்கை முதலிய தலங்களையும் நாம் அருவுகுவத் திருமேனி கொண்டிருக்கும் மறிறுந் தலங்களையும் தரிசித்து இஷ்ட சித்திகளை எல்லாம் பெற்று வணங்கி நீற்பாயாகில் அத்தலங்கள் தோறும் நாம் எமது குருவடிவத் திருக்கோலத்தை உணக்குக் காட்டுவோம், இத்தலங்களை விட்டகஸ்ரூ மேலும் உயர் தலமாகிய திருக்கழுக்குன்

நத்தைத் தரிசித்து அப்பதியினின்றும் நீங்கிச் சிதம்பரத்திலே கணக்கப்பையே அடைந்து அங்கு புத்தரை வாதில் வென்று பின் நம் திருவடியில் கலந்து முத்திப்பேற்றவாயாக.' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இதைக் கேட்ட திருவாதலூரடிகள் ஒன்றும் புரிந்து கொள்ளாதவராய், 'ஏனைய அடியார்களைப் போலன்றி எனக்கு மட்டும் தில்லையிலே கணக்கப்பையிலே முத்தி அருளுவது ஏனோ?' என்று இரந்து வேண்டினார். அப்பொழுது எம்பெருமான் அடிகளாரைக் கிருபாதோக்கம் செய்து "அதற்கு இரு காரணங்கள் உள். ஒன்று, உலது பணிகள் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. மற்றுது வேட்டைவாளி எடுக்கின்ற புழு வானது எடுத்த இடத்திலே வேட்டைவாளி ஆவதில்லை. அத ஹுடைய இருப்பிடத்திலேதான் அது வேட்டைவாளி ஆகின்றது. அதுபோல எமக்கு உண்மை அன்பரிக்காகிப், பக்குவம் வந்தெய்தி எம்மை வழிபடும் அடியாரின் பந்தபாசங்களை அறுத்து அவர்களுக்கு முத்திப்பேறவிக்கும் - அம்மையுடன் கூடிய திருநடைக் கோவத்தில் நாம் வீற்றிருக்கும் - தலமாகிய சிதம்பரத் தில் கணக்கப்பையிலேயே உணக்கு முத்திப்பேற்றருளுவாம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இத் திருவார்த்தைகளைக் கேட்ட திருவாதலூரடிகள் அழுத கண்ணும் தொழுக கையுமாக நிற்கக் குருமூர்த்தி அக்கொன்றை மரநிழலை விட்டகண்றார். பிரிவினைத் தாங்கமுடியாது அடிகளும் பின்தொடர. தான்பெற்ற குழந்தை ஒன்றை விட்டுப் பிரியமனில்லாத தாய் ஒந்துதி திருமயித்திருக்கிப் பார்த்துப் பார்த்துப் போவது போலக் குருமூர்த்தியும் திருவாதலூரருக்கு மீண்டும் மீண்டும் அருள்நோக்கம் செய்து செய்து கொண்டு மறைந்தார். அடிகளார் தொழுத்தை தலைமேற்கொண்டு குருந்தமர நிழலிற்போய் மேலான அடியார் கூட்டத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு தானும் ஒரு தெய்வ பீடிகை அமைத்து அதில் தமக்கு வரத்தைக் கொடுக்கும் செந்தாமரை மலர்போலும் இறைவன் திருவடிகளைப் பிரதி ஷ்டை செய்து அர்ச்சித்து வளங்கிக் கொண்டிருந்தார்,

இப்படி இருக்குப்போது திருவாதலூரடிகள்,

'வெண்பிறை முடித்த வேணி விண்ணவர் அன்பி வாதப் பண்பினர் எனினும் தம்மைப் பாடினர்க் கிரங்கும் என்று எண்பெறு 'நமச்சிவாய வாழ்த்' வென் நெடேத்து நாதன் வண்பதம் புகழ்ந்து ஞான வாசகம் புகல வூற்றார்.'

அஃதாவது தம்மில் அன்பில்லாத அபக்குவீகளாக இருந்தாலும் தமிழைப் பாடித் துதிப்பவர்க்குக் கருணைக் கடலாக உள்ள இறைவன் இரங்கி அனுக்கிரகஞ் செய்தருளவான் என்று நம்பி உயர்ந்தோரால் என்றும் மதித்துப் போற் றப்படுகின்ற “நமச்சிவாய வாழ்க்” என்று தொடங்கி, எல்லாவற்றுக்கும் இறைவனாகிய சிவபெருமான் துவள்ளும் தன்மை பொருந்திய திருவதிகளையும், திருநாமத்தையும் வாழ்த்தி வணக்கித் திருவாசகத்தின் முதலடியைத் தொடங்கிச் சிவபுராணமாகிய திருவாசகத்தை முதலிற் பாடியருளினார்.

இவ்வாறு அடிகள் சிவபுராணத்தைப்பாடி முடித்துப் பின் அற்புதப் பத்து, அதிசயப் பத்து, குழுத்த பத்து, சென்னிப்பத்து, ஆசைப்பத்து, வாழாப் பத்து, அடைக்கலப் பத்து, செத்திலாப் பத்து, புணர்ச்சிப் பத்து, அருட் பத்து, திருவார்த்தை, என்னப் பதிகம், திருவெண்பா, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவேசறவு. ஆனந்தமாலை, உயிருண்ணிப் பத்து, பீரார்த்தனைப் பத்து, திருப்பாண்டிப் பதிகம் ஆகிய 20 பதிகங்களைத் திருப்பெருந் துறையிலே பாடிநிற்க, முனிபு குருமர்த்தி சொல்லியபடி அத்தடாகத்தில் தோன்றிய ஞானாக்கினியைக் கண்டு அடியார்கள் எல்லோரும் ஐந்தெழுத்தை ஒதிக்கொண்டு தீயில் இறங்கினர். இதனைக் கடவுள் மாழுனிவர்,

“... பயிலும் பொய்கைத் தழுவ்கண் ④^{கு}
கருதும் திருவஞ் செழுத்தோதிக்
காணக் கிளரும் அன்மீது
விரவும் பேரன் புடையார்கள்
எல்லாம் சென்று வீழ்ந்தார்கள்” என்றார்.

சிவாக்கினித் தீர்த்தமாடிய அடியார்கள் புனிதராகி மீண்டும் சிவ கணங்களாய் நடராசப் பெருமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆகாயத்தில் மறைந்தார்கள்.

இக்காட்சியைத் திருவாதலூரடிகளார் கொண்றை மரநிழல் ஓன்றில் சிவயோகத்தில் இருந்தவாறே கண்டார். அப்பொழுது இன்பமிகு மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தரும் சிவயோகக் காட்சிப் புலனின்கண் உள்ளபடி, முக்காலத்தையும் கண்டு கண்ணீர் சிந்திக் கைகளைத் தலைமேற் குவித்து, ‘எம்பெருமானே இப் பொழுது கண்முன்னேதோன்றி அதற்கிடையில் எங்கு சென்று மறைந்தீரி?’ என்று அலறி “எனக்குத் தாயானவனே! அடியார் எல்லோரும் உன்தாள் சேரத் திவினையேனுக்குத் துன்பத்தைக்

கொடுத்து எங்கு மறைந்தீர்?" என்று பலவாறு பிரலாபித்துப் பின் அந்திலை தெளிந்து குருந்தின் கீழ்ச்சென்று தெய்வ பீடிகையில் இருந்த திருவடிகளைக் கட்டித்தமுவி, "மெய்தான் அரும்பி" என்ற திருச்சதகத்தைப் பாடினார்.

பின்பு குருமூர் த் தியின் கட்டளைப்படி அவ்விடத்தை விட்டகன்று உத்தரகோசமங்கை சென்று நீத்தலி விண்ணப்பம் பாடிக் குருமூர்த்தியின் தரிசனம் பெற்றுத் திருவிடைமருதூர் சென்றார். அடிகளார் அங்கிருந்து ஆரூர் ஏகித் "திருப்புமூலம்" பாடிப் பின் சீகாழி சென்று "பிடித்தபத்தை"ப் பாடித் திருவண்ணாமலையில் தங்கி மார்கழி மாதம் திருவெம்பாவையை யும் திருவும்மானையையும் பாடினார். தியானிக்க முத்தி - துதிக்க முத்தி - தரும் தலமாகிய இத்தலத்திலே தேவரிகளும் வந்து வணங்கும் அண்ணாமலையானைத் தொழுது வணங்கி இருவினையொப்பு நிலை எய்திய அடிகள் அங்கிருந்து சென்று உயர்பதியான திருக்கமுக்குன்றை அடைந்தபொழுது எம்பெரு மான் தமது சிவந்த பரமாகாரியத் திருமேவியைக் காட்டியருளும்"

"... எனவீனை ஒத்தபின் கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீவந்து காட்டினாம் கமுக்குன்றிலே"

என்று கூறித் திருக்கமுகுன்றப் பகிகம் பாடினார்.

பின்பு சிதம்பரஞ்சு சென்று கணக்கப்பை அடைந்து நடராசப் பெருமான் தம்மை ஆட்கொண்ட குருமூர்த்தி வடிவத்திற் காட்டி கொடுக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து,

"மன்னாவுயி ரண்ணாய்மனி மன்றாசர ஜென்றே சொன்னார்பல காலனிபொடு தொழுதார் மிகவழுதார்."

இவ்வாறு தொழுது அழுத அடிகள்,

"கண்டேயிரு கண்ணீர்விழ வீழ்ந்தின்னடி முடிமேற் கொண்டேயி னெழுந்தனபொடு குறையாவரு ணீறையா வண்டேர்குழ மூமைபங்களை வண்டில்லையு ஸின்றே கண்டேனேன நற்பாடல் கருத்தார வுரைத்தார்."

இவ்வாறு அடிகள் கண்ட பத்தைப் பாடி த் தம்முள்ளத்தில் ஞாயிறுபோன்ற எழுந்த சிவசோதியில் சிவானுபூதியடைந்து ஆண்ம சேட்டைகள் அற்று ஆசைவில்லாத ஒரு நிலையோவிய

மானார். இவ்வாறு சமாதி நிலையில் தின்ற அடிகளைக் கண்ணும்ற காவலாளர்கள் அவருடன் பேச முயன்றனர். அவர் போசாதது கண்டு அவர் ஒருவித மயக்கத்தில் இருக்கிறார் என்னவிருப்பு அவரைக் கணக்கபையை விட்டு அகன்று செல்லுமிப்படி கடிந்து கூறினார்கள். அப்பொழுது அடிகளார்,

“சாமுடற் குயிர்வங் தெய்தும் தண்மைபோற் குவிந்த கஞ்சசத் தேமலர்க் கரமேற் கோண்டு சிவ சிவ போற்றி என்றார்”

இவ்வாறு சிவநாமத் துதியோடு நிஷ்டை கலைந்து நன்வி நிலைக்கு வந்த அடிகளார் அவ்விடத்தை விட்டகண்று திருப்புலீச்சரம். திருநாடுக்க்கரம் சென்று இறைவனை வணங்கித் தில்லைநகர் வீதிகள் வழியே உலாவி வரும்போது குலாப்பத்து, கோயில் முத்த திருப்பதிகம், கோயிற் திருப்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல். திருவண்டப் பகுதி, போற்றித்திருவகவல் ஆகிய வற்றைப் பாடி அங்கே பெண்கள் கண்ணமிடிப்பதைக் கண்டு திருப்பொற்சன்னைம் பாடி தொடர்ந்து பெண்கள் பாடல்களாகத் திருத்தெள்ளேனைம். திருவுந்தி யார். திருத்தோண்மாக்கம், திப்புவல்லி. திருப்பொன்னுாசல், அன்னைப்பத்து, திருக்கோத தும்பி ஆகியவற்றைப் பாடிப் பின் குயிற் பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப்பத்து ஆகிய பதிகங்களைப் பாடி தில்லையின் எல்லையில் ஒரு பண்ணசாலை அமைத்து அதில் தங்கியிருந்தார். அடிக்கடி கணக்கபை சென்று சிவ தரிசனம் பெற்று ஞானவாழ்க்கையில் நின்ற அடிகளின் சிறப்பியல்புகளைக் கண்ட தில்லைவாழ் மக்கள் பெற்றகரிய ஒரு செல்வத்தைத் தாம் பெற்றதாகக் கருதி அடிகளைப் போற்றிப் புத்து வாழ்த்தி வாழ்ந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கும் நாளில் தில்லை கீக்கூத் தப் பெருமானின் பெருமைகளைக் கேள்வியுற்ற ஈழத்துப் பொத்த குருமார், “சிதம்பரம் கணக்கபையிலே இருக்கின்ற நடராச முர்த்தியிலும் மேலான கடவுள் எமது புத்தபிரானே என நிருபித்து புத்த பெருமானை அங்கு எழுந்தருளச் செய்வோம்” என்று சபதஞ்ச செய்துகொண்டு தமது மன்னனுடன் கணக்கபையைச் சென்றதைந்தார்கள். இதனை அறிந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்களும், மக்களும், மன்னனும் செய்வதறியாது திகைத் து வருந்திக் கூத்தப் பெருமானிடம் முறையிட்டனர். அன்றிரவு எழு பெருமான் எல்லோருடைய கணவிலும் தோன்றி,

“வருந்துவ தொழியின் நம்மு ரெல்லையின் வைகி யன்பால்
இருந்தனன் வாத ஓரான் இவ்வரை கேட்ட போதே
பொருந்திய தர்க்க நூலாற் புத்தரை வெல்வா ஸின்னே
யருந்தவ முடைய நீர்போய் அழைத்திடு மல்வை என்றார்”

மறு நாட் காலை எல்லோரும் சிதம்பரத்தில் கடினர்.
எனவைப் பற்றிப் பேசினர். ஒன்றுகூடிப்போய்த் திருவாதலூரரை
அழைத்தனர். விவாதம் ஆரம்பமாகியது.

மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணரவு வண்டிய சிவ தத்துவங்களையோ ஆத்ம தத்துவங்களையோ வீளங்கிக் கொள்ளவோ
உணர்ந்து கொள்ளவோ இயலாது புத்தகருமார் ஏதேதோ
எல்லாம் புலம்பி குதர்க்கம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இதனை
உணர்ந்த வாதலூரடிகள் நாமகளை விழித்துத் தக்கன் வேள்
வியை நினைவுட்டி,

“முக்கணான் அருள் இல்லை யென்றிடு
மூகர் நாவை அகன்றிடு”

என்று பணித்தார். இதற்கு அஞ்சிய நாமடந்தை உடனடியாகப்
புத்தர்களுடைய நாவினின்றும் அகன்றாள். புத்தர்கள் எல்லோரும்
ஊமையராயினர். இந்த அற்புத்ததைக் கண்ட இலங்கைப்
பெளத்த மன்னன், மனிவாசகப் பெருமானின் திருவடிகளில்
வீழ்ந்து, “இதுவரை பேசிய எமது புத்த குருமார் ஊமையராகி
விட்டனர். இதுவரை பேசாது ஊமையளாய் இருக்கும் எனது
அருமைப் புதல்வியைப் பேச வைப்பீராயின் சிவபெருமானே
எல்லாவற்றினும் மேனான கடவுள் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு
நாம் எல்லோரும் எமது பெளத்த மத்ததவிட்டுச் சௌவரிகளா
வோம்” என்று இரந்து வேண்டிலான். அப்பொழுது அடிகளார்
மன்னனுடைய ஊமைப் புதல்வியை அழைத்துக் கிருபாநோகிகள்
செய்து,

“உண்ணடுங்கி இருந்த புத்தன்
உரைத்த தர்க்கம் அவைக்கொலாம்
தண்ணறுங் குழலிவல்லி நல்லுரை
சாற்று கென்று விளம்பினார். பூபரிசீய”
இதனைக் கேட்டதும்,

“கற்றுணர்ந்தவர் போல மன்னிய
கன்னி மாறுதை கூறினாள்”.

இவ்வாறு அங்கே விவாதத்தில் இடம்பெற்ற கேள்வி பதிக்களை அடிகளார் திருச்சாழற் பதிகமாகப் பாடியிருள்ளார். பின்னர் அடிகளின் கருணையினாலே புதித குருமார் எல்லோரும் ஊமை நீங்க விடுதி, உருத்திராக்கம் அணிந்து சௌவராயினர். அடிகளும் மன்றை விட்டக்கண்றார். பின்னர் திருப்படையாட்சி, திருப்படையழுத்சி, அச்சோப் பதிகம் ஆகியவற்றை அங்கே பாடி நிறைவுப் பதிகமாக யாத்திரைப் பத்தைப் பாடியதுடன் அடிகள் திருவாசகத்தை முதலாம் முறையாகப் பாடிய வரலாறு நிறைவூற்றிற்று. கடவுள் மாமுனிவரின் கருத்துப்படி திருவாசப் பதிகங்களின் தொகை 50 ஆகும். நிறைவுப் பதிகம் யாத்திரைப் பத்தாகும். 48ஆவது பதிகம் “பண்டாய நான்மறை” அடிகளாற் பாடப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் ஏதும் இவ்வையெனக் கூறுவாருமூளார்.

இனி இரண்டாம் முறை திருவாசகம் பாடப்பட்ட வரலாற்றை நோக்குவாம்.

யாத்திரைப்பத்துப் பாடி முடித் த பின் திருவாதலூரடிகள் சிதம்பர தலத்தினதும் கணக்கையினதும் தத்துவார்த்தமான அருமைபெருமைகளைத் தமது விவாநுபூதியில் கண்டு தமது முத்திப்பேற்றையும் குரு மூர் த் தி யின் திருவார்த்தையையும் நினைந்து கணக்கையருகில் சிவபோகத்தினமர்ந்தார்,

இப்படியிருக்கும் நாளில் கணக்கையிலே திருநடனஞ்சு செய்தருளும் நடராசப் பெருமான் திருவாதலூரடிகள் மீதுகொண்ட பெருங்கருணையினால் ஒரு,

“.....வேதியர் வடிவங்கொண்டு வேலை செய்து வருவதை மாடுதல்யையுப் புரிநூல் மார்பும் துவங்கு புத்தகமுந் தோன்ற செய்யமென் பாதம் நோவச்சென்று முன்னாக நின்றார்”

தம்முன்னே நின்ற வேத முதல்வராகிய வேதியரைக் கண்ட அடிகளார் அவரை அன்பு கூற்று நோக்கி, “நீங்கள் இருப்பது எந்த இடமோ” என்று வினாவினார். பிராமண வடிவில் ஏழும் எழுத்தாணியும் கொண்டு விளங்கிய எம்பெருமான்,

“மன்பெரு வளர்ந்தேர் பாண்டிமண்டலத் திருப்போம் என்றார்”

பாண்டி நாடென்ற தும் மனமிக மகிழ்ந்து, “இங்கு வந்த காரணம் என்ன? என்று அடிகள் கேட்டதும், “உம்மைத்

திருப்பெருந்துறையில் ஆட்காண்டருளிய சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி உம்மைச் சந்திக்க வந்தேன்" என்று கூறிய அவ்வந் தணர், "மாலும் அயனும் அகழ்ந்தும் பறந்தும் காணமாட்டாத சிவபெருமானை எமது பாண்டி நாட்டில் தரிசனம்பெறச் செய்த நுமது அருஞ்செயலினாலும், நும் பொருட்டுப் பெருக்கெடுத்த வைகை ஆம்ரின் கோலறை அடைப்பதற்குச் செம்மணச்செலவி அம்மையாரின் கூவியாளாக வந்த எம்பெருமானின் திருவடிகள் வைகை மண்ணில் பதிந்தமையாலும் பாண்டி நாடு சிவலோக மாக வாழ்கின்றது. மக்கள் எல்லோரும் நீர் திருக்கழுக்குன்றம் எய்தித், தில்லைக்கு வந்து புத்தரை வாதில் வென்ற செய்திகள் எல்லாம் அறிந்து, மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்சியுள்ளார்கள்" என்றார். பின்னர், யானும் நீர்,

'ஆதியை மன்று ஓடும் ஐயனை அங்கி னாடே ஒதிய தமிழின் பாடல் உள்ளவை ஒது வெண்ணி மாதுயர் அகல இன்னே வந்தனம் எழுதல் வேண்டும் வேதியர் பெருமான் இன்று விளம்பிடும் விளங்க என்றார்'

இதனைக் கேட்ட திருவாதலூரடிகள் மனம் நெக்கு நெக்கு உள்ளருகி மெய்ஞ்ஞானப் பொருளையுடைய திருவாசகங்களைத் தற்போது திருவாசக நூல்களில் காணப்படும் பதிகவரிசை ஒழுங்கின்படி சிவபுராணத்தில் தொடங்கி அச்சோப்பதிகம் வரையான திருவாசகம் 51 பதிகங்களையும் இரண்டாம் முறையாகப் பாடி முடித்தார். பிராமண வேடந்தாங்கின்ற எம்பெருமான் திருவாசகம் முழுவதையும்.

'செங்கையில் ஏடு வாங்கித் தெளிவுற வரைந்த பின்னர்'

திருவாசகம் வெளிவந்த மனிவாசகரின் வாயிலிருந்து தம்மைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட ஒரு கோவைப் பிரபந்தம் வெளிவரவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பிற் போலும்,

'பொங்கிய அருளினாரும் புகன் றிடரகலத் தையல் பங்கினர் தம்மைக் கோவை பாடுதல் வேண்டும் என்றார்'

அதற்குமொத்த வாதலூரடிகள் திருக்கோவையாறைப் பாட, எம்பெருமான்.

'முன்னுற விருந்து கோவை எழுதினர் முடித்த பின்னர் பொன்னவிர் வேணியார் தாம் புத்தகஞ் சேமித் தங்கன் மின்னை மறைந்தார் சொன்ன வித்தகர் அயர்ச்சி கொண்டார்'

திருவாசகத்துடன் திருக்கோவையாரையும் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினால் எழுதிமுடித்துக் காப்பிட்டு மின்னல் போல மறைந்தவர் தமது குருமூர்த்தி போலும் என்று பிரமித்துப் போன வாதலூரடிகள் தம்வசமிழந்து தவித்தார். பின்னர் ஒரு வாறு

“எழுந்தனர் எங்கும் ஒடி நாடினர் என்கொல் என்னா அழிந்தனர் மன்று எாடும் ஆதியென் றறிந்த பின்னர் பொழுந்தனர் கண்ணீர் எங்கே போயினே என்று மணமேல் விழுந்தனர் பரமானந்த வேலை வெள்ளத் துளானார்”

இவ்வாறு ஆனந்த வெள்ளத்துள் ஆழந்த திருவாதலூரடிகள் பின்னர் தமது பன்னசாலை சென்றடைந்தார்.

ஏடும் கையுமாக மறைந்திட்ட எம்பெருமான் கனகசபையை அடைந்து, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களை அழைத்து, “எனது அன்பின் அடியவனாகிய ஒருவன் பாடிய இந்தச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேளுங்கள்” என்று சிபுராணத்தில் தொடங்கி வாசித்துக் காட்டி, அவர்களை மகிழ்வைத்துத் திருக்கோவையாரின் முடிவிடமாகிய, “ஊரன் மற்றும் யாவர்க்கும் ஊதியமே” என்ற அடி முடிந்த இடத்தில், “இது மெய்த்தவ முடைய வாதலூரன் சொல்லத் திருச்சிற்றறப்பலமுடையான் எழுதி யது” என்று குறிப்பிட்டுச், “சித்திர மராக்கையாலே திருந்தமைக்காப்புஞ் செய்தார்.” இவ்வாறு எட்டாந் திருமறையாகிய திருவாசகத்தையும், திருக்கோவையாரையும் ஏட்டில் எழுதிக் காப்புச் செய்து அவ்வேட்டுச் சுவடியை திருவாதலூரடிகளின் தவத்தின் சிறப்பை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பி, கனகசபையிலே பஞ்சாக்கரப் படியிலே வைத்தருளினார்.

மறுநாள் அதிகாலை அந்தணபி பெருமக்கள் கனகசபைப் பஞ்சாக்கரப் படியிலே ஏட்டுச்சுசுவடியைக் கண்டு அதிசமித்துத் தில்லைவாழ் மக்களுக்கெல்லாம் அறிவித்தார்கள், உடனடியாக மக்கள் எல்லோரும் கனகசபையில் சூழ்ந்து ஏட்டுச்சுசுவடியை கண்டு அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமுங் கொண்டு,

“மேவுமன் பதனால் அண்ணல் விளம்பிய சைவ நாலோ? தாவுசெந் தமிழோ? வென்று பார்ப்பது தக்க தென்றார்”

அப்பொழுது அங்கிநந்த அந்தணப் பெரியார் ஒருவர் எல்லோரின் தும் வேண்டுகோட்டி எம்பெருமான் வைத்தருளிய ஏட்டுச் சுவடியை,

“.....மலர்கொடு வணக்கஞ் செய்து
பூச்கமழ் சடையோன் வைத்த புத்தகம் தன்னைச் சேம
நீக்கினர் ஓதினர் முன் வீதிகொள் அகவல் நான்கும்”

சிவபுராணம், கீர்த்தித் திருவகவல். திருவண்டப்பகுதி, போற றித்திருவகவல் ஆகிய நான்கு அகவற் பாக்களையும் பாடித் தொடர்ந்து திருவாசகம், திருக்கோவையார் இரண்டையும் முழுமையாகப்பாடி முடிவிடத்தில் எம்பெருமானால் எழுதப் பட்டிருந்த,

“.....யர்வாதலூரன் மொழி
தரித் தெழுதும் அம்பலவன் எழுத்தென்று சாற்றினார்”

இதனைக் கேட்ட எல்லோரும் கிளர்ந்து புள்காங்கிதம் எய்திக் குறுவியர்வை யுற்றுக் கண்ணீரும் சிந்தியவாறு நின்று.

“சட்டியமெய்த் தவம் உடையோன் இயம்பிய இத்தமிய முன்றி வீட்டுநெறிக் கினிச்சிவ நூல் வேறு எதோ என்றார்கள்”

பின்னர் இவ்வேட்டுச் சுவடியின் வரலாற்றை முழுமையாக அறிய விரும்பி எல்லோரும் வாதலூரடிகள் தங்கியிருந்த பன்ன சாலையை அடைந்து நடந்தவற்றை எல்லாம் கூறினார்கள். அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டதும் கண்ணீர்சிந்தி எம்பெரு மானின் இவ்வற்புதங்களுக்கெல்லாம் அடியேன்,

“அன்று செய்யும் தவமறியேன் என்றழுதார் அன்பாளர்”, ஏட்டுச்சுவடியின் வரலாற்றை எல்லாம் கண்ணீர் சிந்திய வண்ணம் அடிகளார் சொல்லிய பின் அப்பாடல்களின் பொருளைக் கூறும்படி அடிகளாரிடம் இரந்து வேண்டினர். ‘கணக்சபையின் முன்பாக இவற்றின் பொருளைச் சொல்லுவேன்’ என்று கூறிக் கணக்சபையை நோக்கி அடிகள் செல்ல எல்லோரும் பின் தொடர்ந்து கணக்சபையில் சூழ்ந்தனர். அடிகளார் மூலம் தான்த்தை நோக்கி நடந்துகொண்டு தில்லைக்கூத்துப் பெரு மானைச் சுட்டிக்காட்டி,

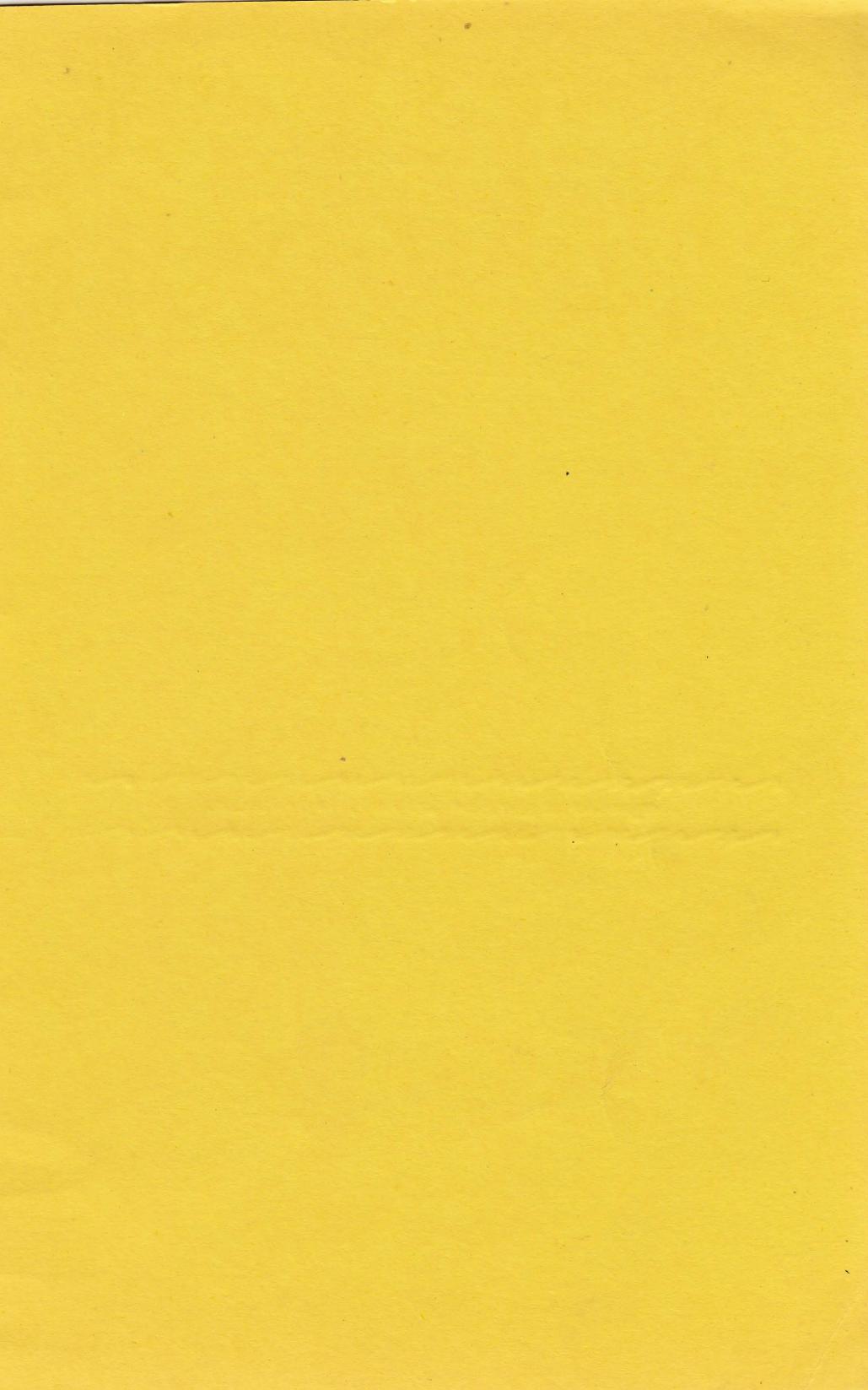
“இன்றிய வித்தமிழ் மாணவர்கள் பொருளில் ரென்றுரை செய்து மன்ற தனிம் கடிதேகி மறைந்தன ரங்கவர் காண”

இவ்வாறு மூலதானத்தில் யறைந்து சிவசோதியான மணிவாச கப் பெருமானைத் தில்லைக்கூத்தப் பெருமான், “பாலுடன் மேவிய நீராக்கினார்” அடிகளார் பாலுடன் கலந்தநீராகி இரண்டறக்கலந்த நிலையில் மேலாய சாயுசிய முத்தியைப்பெற்று அழியாப் பேரின்பப் பெருவாழ்வெய்தினார்.

திருவாசகந் தோண்றிய இவ்வரலாற்றை அறிந்ததுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது அபக்குவிகளாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் திருவாசகத்தைத் தினமும் பாராய்னார் செய்து பக்குவிகளாகி மேனினை அடைவோமாக.

**“தென்னாட்டைய சிவனே போற்றி
ஏந்தாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”**


~~~~~  
ஏழாலை மதுராத்தமா அச்சகம், கந்தர்மடம்,  
~~~~~